

5

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Člověk je bytost odkázaná na to,
aby jí někdo čas od času řekl: Je dobře, že jsi!“*

Josef Pieper

Úvodní slovo

Využívám příležitosti, kterou mi dává toto úvodní slovo, abych poděkoval všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podílejí na životě farnosti. Mám na mysli zejména dvě aktuální záležitosti: Předně děkuji všem, kdo pomáhali s přípravou a slavením vánočních svátků – zdobili kostel, káceli, darovali, vozili a stavěli stromy, připravovali ozdoby či stavěli betlém. Jistě jsem na někoho zapomněl. Také děkuji zpěvákům, letos obzvláště těm, kteří posílili řady našeho vlastního sboru jako hosté –

znamená to pro ně většinou dvojnásobnou nepřítomnost doma u stromečku.

A zároveň chci poděkovat velmi všem členům končící farní rady: Jen oni vědí, jak je to někdy služba nevděčná a nedoceněná. A jen Pán jim může jejich službu odměnit. Ať se tak stane!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Přihlášky do kněžského semináře** lze odevzdat na biskupství do 20. března 2007. K tomuto oznámení přidáváme výzvu otce biskupa Vojtěcha: „Bratři a sestry, jako váš biskup vás prosím, abyste se snažili všemožně podporovat povolání ke kněžství a k různým formám zasvěceného života. A vás, mladí muži, kteří jste svobodní, máte nebo budete mít maturitní zkoušku a kteří se cítíte povoláni ke kněžství, bych rád informoval, že přihlášky je možné podat na biskupství do 20. března 2007. Váš biskup Vojtěch“

• **Ve dnech 15. – 17. března 2007** se uskuteční v Lísku u Bystřice n. P. **konference na téma „Diecéze – živý organismus?“**. Bližší informace a přihlášky pro zájemce je možno získat na Pastoračním středisku brněnské diecéze.

• **Přijměte prosím touto cestou pozvání na koncelebrovanou mši svatou u příležitosti 5. výročí úmrtí P. Josefa Javory, vednou biskupem litoměřickým Mons. Mgr. Pavlem Posádem v neděli dne 4. února 2007 v 9:30 v kostele sv. Jakuba v Brně a na autogramiádu knihy veršů J. Javory „Výběr z hroznů“ v 10:30 v prodejně knihkupectví Cesta, Rašínova 5 Brno.**

Eliška Trmačová

Volby do farní rady

na období 2007 – 2012

V nominačním kole nadcházejících voleb do farní rady byli nominováni a nominaci přijali tito kandidáti:

Josef Babák
L'udmila Dufková
Petr Hanák
Zdeněk Kapitán
Jan Keprt
Ludvík Kolek
Václav Kotek
Marie Kyselková
Stanislav Malý
Vítězslava Mikešková
Jiří Řezníček
František Svoboda
Jana Synková
Petr Zelenka
Veronika Zezulová

Jména, fotografie i údaje o jednotlivých kandidátech jsou zveřejněny na vývěsce v sakristii.

Volby do farní rady proběhnou v neděli 11. února 2007 při všech bohoslužbách (od soboty 17,30 hod. do neděle 19,30 hod. včetně). Hlasovat smí každý farník starší 18 let. Farníkem se rozumí každý věřící katolík, který se pravidelně účastní bohoslužeb v našem farním kostele. Každý smí hlasovat pouze jednou. Hlasovací lístky si lze vyzvednout po každé bohoslužbě v kostele. Na hlasovacím lístku se roztržením

okraje v délce asi 2 cm u jména označí volení kandidáti. Lze označit nejvíce šest jmen. Hlasovací lístek s označením více než šesti kandidátů je neplatný. Hlasovací lístky se odevzdávají do urny v sakristii pouze během volebního dne. Z vážných důvodů si lze volební lístek osobně vyvednout i odevzdat v sakristii již v týdnu před termínem voleb do farní rady.

Petr Vrbacký, farář

Hledáme dobrovolníky

Milí bratři a sestry v Kristu

Jmenuji se sestra Marie Veronika Kuchařová a žiji od roku 1993 jako mniška cisterciáckého řádu v klášteře Magdenau ve Švýcarsku. Jako bývalá členka tomáškovské farnosti se na vás obracím s prosbou o pomoc: V létě 2007 totiž zamýšlíme vymalovat náš klášterní kostel a pro tuto akci hledáme šikovné dobrovolníky. Bližší informace jsme zanesli na webové stránky našeho společenství:

[http://www.kloster-magdenau.ch/...](http://www.kloster-magdenau.ch/.../cz/dobrovolnici.html)
[.../cz/dobrovolnici.html](http://www.kloster-magdenau.ch/.../cz/dobrovolnici.html)

Přeji vám všem u Tomáška sílu Ducha Svatého, aby skrze vás světlo Kristovo zazářilo všem lidem

S. M. Veronika Kuchařová O. Cist.

Kloster Magdenau, CH-9116 Wolfertswil
Tel.: 071 393 23 55
magdenau-veronika@bluewin.ch
www.kloster-magdenau.ch

Příště si hodíte korunou

Farní ples naší farnosti vždy člověka namlsá do právě začínající plesové sezony. Je to mimo jiné i možnost, jak pohybem vstřebat přebytečnou deka po předcházejícím vánočním období. Ať byla motivace jakákoli, začali se taneční mlssouni scházet mnohem dříve než na vyhlášený počátek v 19, 00 hod. Celou akci nám umožnila široká koalice dobrovolníků pod nenápadným vedením Keprníka (však se dočkal i vstupu do paměti národa tomášovského skrze báseň, která jistě vstoupí do kroniky a tím i historie farnosti sv. Tomáše).

Na parketu se scházela plejáda všech generací, počínaje rodiči přes děti až po jejich vnučky raného školního věku. Byla velmi patrná snaha, jak se mnozí přiznali, stihnout letos začátek a zahájení plesu. Nervozita faráře o Vrbackého (text jeho zahajovací básně otiskujeme na konci tohoto příspěvku – pozn. redakce) byla tedy na místě, neboť pozornost všech při zahajování plesu stále vzrůstá.

Jakmile začala hrát muzika, začali se objevovat první tanečníci a množství krásných děvčat, jak kvítí na louce, a tu a tam i nějaký sympatický ogar. Za zmínku stojí jistě Hamša, který změnil svoji vizáž z Krakonošova synka na vyleštěného krasavce. Po úvodní rozehrávce kapely Onkels přišlo na řadu očekávané zahájení plesu. Polonéza v choreografii Marti-Štístka a v provedení šikovných farníků se dočkala zaslouženého potlesku a úvodní

zahájení jako vždy zajistil duchovní šéf farnosti o. Vrbický. Jeho řeč, tentokrát ve veršované podobě, opět všechny zaujala, pobavila a několikrát byla přerušena potleskem. Mě nejvíce upoutala pasáž zmínující koktavého Šídla, již jsem si umocnil svojí širokobřehou představivostí.

A poté se v plné síle rozjel program třináctého tradičního farního plesu. Kapela hrála všechny hudební žánry a parket byl téměř stále přiměřeně plný. Taneční pasáže střídala ukázková předtančení, z nich můžeme zmínit taktéž již tradiční stepové číslo. Jedním z bodů programu byla soutěž, která měla prověřit šikovnost, sehranost a bojovnost tanečníků. V této chvíli se musím zmínit, že jsme na ples pozvali naše kamarády Šárku a Pavla z Olešnice na Moravě, aby s námi strávili taneční večer. Tito naši přátelé bez váhání vstoupili do soutěže, odolali drtivé přesile „tomáškovců“, vyhráli, vytřeli nám zrak a vybojovali pro náš stůl čokoládovou bonboniéru. Během večera byla k dispozici i teplá večeře, jejíž drobnou nevýhodou však byla značná časová prodleva mezi objednávkou a jejím naplněním, takže večeřet mohlo znamenat pro zájemce poslední akci plesu. Lepší bylo zakoupit si pár lístků do tomboly, ze které se, kromě dortů, vína a jiných darů, na vás smála uzená krůta. Druhou možností bylo rychle se začít kamarádit s někým od Krchňáků, neboť kdo vnímá znamení času, ten věděl, že právě oni miloučkou krůtu vyhrají.

Jestli si myslíte, že si na plese popovídáte, tak jste na omylu. Tam stačíte

pouze v rychlosti nakousnout pár témat a pak plánovat termíny, abyste si mohli vše dopovídat. Tolik známých a tak málo času.

Půlnoc poznáte nejen podle hodin, ale i podle muziky, která od půlnoci s přibývajícím časem začne přitvrzovat, samozřejmě k radosti zejména mladších ročníků. Než se nadějete, je tady ale stejně konec a můžete si jen povzdychnout, že veselý večer je lepší než krabice léků.

Vy, co jste chyběli, nezoufejte jako žhář, když mu dojdou sirky. Neboť Keprník je mladý, zdravý a stále plný energie, a tak již jistě střeďá plány na ročník čtrnáctý. Po letošní zkušenosti mohu dát váhavcům dobrou radu. Pokud se někdo rozmyšlí, zda jít na ples, ať si hodí korunou: „Když ti padne hlava, jdi, padne-li orel, házej znova.“

Petr Kali Hanák

* * *

Slunce se v obavách od rána chmuří,
nižádný zpěvák nenašel hlas.
Bez dechu na faře kdosi teď zuří,
farního plesu je po roce čas!

Do počtu třinácté má být to třeštění
a na mně zas bude úvodní řeč.
Aby se jeden snad vrhnul na věštění,
nemá-li úsměv váš změnit se v křeč...

Kam pořád chodit na nevšední nápady,
o čem se zmínit a komu dát klid?
Aby zas nevznikly vášnivé dohady:
Chce vůbec on naším farářem být?!

Ó Pane na nebi, nedej mi zakrňet,
pošli mi slova, co vytřou všem zrak!
Ať při nich musí i Keprník zkoprňet
a z Šídla stane se koktavý vrak!

Co tedy pánům přát k dnešnímu plesání,
jakou že lichotkou provonět vzduch?

Tož – ať vás manželky šetrně prohání,
nemírným douškem vám neztěžkne břuch!

Vás, dámy, netřeba pobízet do tance,
o to víc odvahy přejú už teď!
Pokud-li schytáte od pánů kopance,
heslo zní: Mile a s úsměvem hled'!

Mějme se aspoň dnes normálně rádi,
užijme chvíle, kdy postojí čas!
Odejde den a stejně tak mládí,
kdopak ví, zda se tu sejdem zas?

Vtip už mi dochází, verše se hroutí,
raději zmizím, než zhrouť se též.
Jestli snad někoho slova má rmoutí,
sobě sám řeknu: Už nežvaň a běž!

Ve tříčtvrtovém taktu . . .

Hra magických čísel. Je sobota odpoledne, třináctý leden, třináctý ples svatomáškovské farnosti. V sále Semilassa se to hemží spousty mladých jedinců a jedna krásná mladá slečna v růžovém tričku.

Obraz první: Pokouší se je seřadit, pouští hudbu, odpočítává první takty a sálem se linou první slavnostní polonézy. Nesmělé kroky, úklony, otáčky. Nervozita vrcholí, čas běží. Objevují se orosená čela, hudba běží znovu a znovu. Oblíbený slogan: „To bude dobrý, Znovu!“ „Hlavně se usmívejte!“. Pak nastává pauza, sál se zcela vyprazdňuje, jen na pódiu stává kapela svou aparaturu.

A pak? Jako mávnutí kouzelného proutku vstupují do sálu kouzelné dámy a elegantní pánové. Úžasem nad mladou tomášovskou krásou se tají dech. Poslední zkouška v šatech.

Obraz druhý: Je po devatenácté hodině. Stoly a židle se v sále se zaplňují, všude vládne slavnostní atmosféra, kapela na pódiu je připravena, parket je prázdný.

Blíží se půl osmá. V přísálí se začínají shromažďovat černobílé páry, na balkoně se objevuje krásná mladá slečna v růžové večerní róbě. Poslední vteřiny, poslední úpravy, nervy jsou napnuté k prasknutí. Selže opět technika? Zatajený dech, napjaté očekávání. Kývnutí hlavou z balkonu a sálem se začínají znít první takty slavnostní polonézy a na parket nastupují první páry. Jedenáct sněhově bílých královen a jedna víla Amálka s pohádkově dlouhými blond vlásy ladně tančí po bocích svých elegantních gentlemanů. Poslední tóny doznívají a dámy se uklánějí v závěrečné figurě a doufají, že je pánové neupustí.

Setiny vteřin trvajících ticho a pak následuje bouřlivý zasloužený aplaus. Slečna mistrová na balkoně už zase volně dýchá. Bylo to skvostné. Děkujeme.

Vaši farníci

13. farní ples ze zákulisí

Do očí mi žhnou světla, která umožňují dobré nasvícení pódia, ale pro všechny účinkující znamenají především znatelné oteplení ovzduší. A chudák Dan se musím cítit ve fraku ještě hůř. Alespoň že nervozita opadá hned po úvodních slovech, čemuž notně pomáhá i vědomí, že je sál plný milých, známých tváří od Tomáška,

a ne škodolibých pozorovatelů, kteří čekají na jakoukoliv záminku k posměchu. A tak začínají plynout první minuty farního plesu.

A co tomu všemu předcházelo? Díky Keprníkově zběhlosti v oblasti pořádání všeho možného stačí pár schůzek k tomu, aby se rozdaly úkoly (kdo kdy tušil, že je potřeba získat na tombolu povolení jako na hazardní hru?), domluvil se program plesu a zbytek záleží hlavně na tom, jak vše půjde přímo v osudný večer. Stejně tak se bude po několik večerů trénovat překrásná polonéza, protože latka je postavena pěkně vysoko, a ještě pár dní předtím proběhne u Grulů velké vymyšlení samotné choreografie. Na úplně jiném místě v Brně se naopak připravuje vše k tomu, aby nás v Semilasse nepřivítaly jen holé stoly a aby byly připraveny reprezentativní vstupenky, plakátky i programy.

Na parket už nastupuje dvanáct slečen v šatech ne nepodobných těm svatebním v doprovodu elegantních pánů, které člověk zná spíš v mikinách a riflích, ale takto jim to přece jen sluší o něco víc ☺. Přiznám se, že zbytek už moc nevnímám a jen čekám na poslední figuru, která slouží jako povel k zahájení plesu. Hlavně nezapomenout na poděkování všem, kdo si to zaslouží, jméno kapely, prodej lístků do tomboly, a už nás naštěstí zachraňuje pan farář svou originální básní. Ples může začít ...

Tak letos to o tančení moc nebude. Jen co vytáhnu tatínka na parket, už na mě mává Dan, že je potřeba domluvit s Anetou a Martou, co říct k jejich vystoupení a

zapamatovat si jeho název (stejně se nezdařilo ☺). Do toho zakomponovat blahopřání k jednomu narozeninám a po prvních tónech nové série už naopak přivítat pozvané tanečnický, se kterými se nemůže srovnávat nikdo z nás. Mezi předtančeními nás čeká ještě soutěž a s ní i opravdový oříšek. Jak dostat soutěžící dobrovolně na parket? Keprníkova malá lest se zdařila a po krátkém ploužáku má většina přítomných párů pomeranč mezi hlavami, někteří možná ani nevěděli, jak se tam dostal. Sledovat celé dění z nadhledu je více než veselé, ale komentovat situaci docela obtížné. Ještěže je hudba tak halasná. Finálové dvojice statečně dupou svým soupeřům po nafukovacích baloncích a za chvíli už je výherce znám. Gratulace, bonboniéra a znovu závod s časem o nastavení správné hudby pro předtančení, hluboký výdech a ... panikááá ... špatné CD. Zpoza reprobeden ani pořádně nevidím, ale aspoň si můžu na chvíli sednout. Naštěstí nás už čeká jen tombola.

Nebohý Keo kdysi kývl na nabídku účastnit se plesu přímo v centru dění, ale rychle pochopil, že tady jde hlavně o dobrou zábavu, takže se nakonec víc smějeme než komentujeme. Postupně se rozdává sedm dortů, několik lahví vína, spoustu drobností a užitečností i tradiční krůta. A s prázdnou neodešel nikdo, protože snad u každého stolu sedí nějaký kamarád, povědomá tvář, bývalý skautský vedoucí či manželé, kteří stojí na deváté vždy kousek před námi, a ti všichni se ochotně podělili o nabyté sladké ceny. Možná i v tom je kouzlo celého plesu.

S tombolou končí také všechny uva-
děčské starosti, takže konečně hurá do víru
tance, zábavy, ještě veselejšího tance na
závěr a pak . . . snad jen, že letos se vše
vydařilo nadmíru dobře. Možná, že to bylo
i tou pověstnou třináctkou v názvu.

Veronika Veverka Motáčková

Tříkrálové koledování

Letošní lednové (ba ani loňské prosin-
cové) počasí nepřipomínalo zrovna kouzlo
Ladových vánočních obrázků, neboť zima
dosud lakomě šetří sněhem, avšak přece
jen jistá připomínka Ladových časů se
vyskytla – tříkráloví koledníci. Někteří
klasicky v ministrantských rochetách a
s korunami na hlavě, jiní v turbanech
či šátcích, každý jinak pečlivě nastrojen,
houfně zaplnili v úterý 2. 1. 2007 katedrálu
sv. Petra a Pavla, aby přijali biskupské
požehnání pro své koledování. Požehnání
se dostalo jak královským veličenstvům,
tak i jejich doprovázejícím otrokům a
pro dobrý začátek je ještě před katedrá-
lou čekalo občerstvení v podobě párku
a čaje, pro zletilé se podávalo i svařené
víno. Takto posílnění se koledníci rozešli
koledovat do přidělených ulic dle svých
farností, třímajíce hrdě zapečetěné charitní
pokladničky a průkazku opravňující je
k záslužné činnosti. Protože řada farníků
od sv. Tomáše patří domovským právem
do jiných farností, někteří chtěli v do-
movině vypomoci alespoň koledováním –
například v ještě docela čerstvé farnosti

Lesná. Znamenalo to pro skupinku dětí (od
pěti do osmi let) a doprovod obejít během
14ti dnů dva 13ti vchodové bloky osmipa-
trových domů a deset čtyřposchodových
cihlových „kostek“. Takovéto obcházení
obnášelo dvoudenní chození po čtyřech
hodinách odpoledne (přičemž děti jako
obvykle plnily své školní a kroužkové
povinnosti) a čítalo obejít 592 domácností,
vyšlapání asi 800 schodů za jeden den, 26
cest výtahem a různá přijetí. Někde zůstaly
zavřeny rovnou dveře domu, nenašel se
nikdo ochotný přijít je otevřít. Jinde se po-
otevřely dveře bytu a beze slova zabouchly,
případně bylo přidáno pár rozmrzelých
slov. O to víc koledníky zahřálo každé
milé a vlídné přijetí, každá laskavá tvář
a otevřená srdce pro pomoc bližním, která
se nepočítá na výši dané částky (byť byla
často nemalá), ale právě na dobrotu srdce,
ochotu dát i ze svého mála snad ještě
potřebnějším. Zvláštní je, že v naprosté
převaze přispívali lidé starší, nemocní a ro-
diny s malými dětmi. Je pravda, že v dnešní
době je mnoho způsobů jak přispět na
potřebné bližní a mnoho sbírek, stejně tak
je pravdou, že na krásné setkání s dobrými
lidmi při tříkrálové sbírce koledníci jistě
jen tak nezapomenou a díky nim budou mít
odvahu opět příští rok koledovat (snad už
konečně i s tou sněhovou nadílkou). Všem
dárcům patří poděkování a přání všeho
dobrého a pak už jen poslední přání – ať
se každému vždy dostane pomoc, jakou
potřebuje.

Jarka Cýrusová

Tříkrálová sbírka aneb . . .

Jistě se se mnou shodnete na tom, že Tříkrálová sbírka je bohubilá akce, že se díky ní dají získat prostředky na různé charitní aktivity. Nemám ale v úmyslu psát nějaký vzletný článek. V praxi to totiž znamená jít s kůží na trh. Jednotlivec by to nezvládl, a tak je dobré, že králové musí být aspoň tři. My jsme naštěstí byli čtyři. Společný čas jsme našli kvůli povinnostem v zaměstnání až v neděli k večeru, kdy už bohužel v ulicích Brna není tolik lidí, jako např. v pátek odpoledne. Keprník statečně hrál na kytaru koledy a my jsme s nemizícím úsměvem na tváři žádali kolemjdoucí o příspěvek do kasičky. Kdo si to někdy zkusil, ví, že někteří lidé umí potěšit a někteří méně. Zjistili jsme ale zvláštní věc, a sice to, že je třeba oslovit i ty, kteří se nám zdají jako typičtí „nedávající“. Někdy jsme byli velice překvapení.

Na závěr bych chtěla zmínit to, proč jsem se k tomuto článku odhodlala. Jen pár údajů: byli jsme čtyři i s kostelníkem Bobem, a průměrný věk cca 27 let. Na odpovědnou osobu k pokladničce stačí 18 a ostatní mohou být mladší.

Tímto tedy apeluji na všechny mladé ochotné teenagery a jejich starší i mladší kamarády – příště pojdte do toho, pokladniček je dost! Florbal jednou počká . . .

Katka Scampi Keprtová

Pozdravte se pozdravením pokoje

O slavnostech a svátcích přichází do našeho kostela jeden starý pán, který je pro mě příkladem k prožívání pozdravení pokoje. Ještě před výzvou vyjde ze své lavice a nabídne k pozdravu svou ruku lidem tři lavice před sebou a tři lavice za sebou. Neříká sice žádná slova, ale přesto zdraví velmi obřadně. Když je někdo příliš „zbožně“ zahleděn do sebe, tak ho tento pán lehkým dotykem zpravidla vrátí do „reálu“, neboť – a to si myslím já – opravdová zbožnost je v tomto okamžiku být tady pro druhé, přijímat a předávat si pokoj. Ta jeho horlivost v gestu pozdravení mě vždy až dojíhá a sám se zkoumám, zda je mé pozdravení pokoje také tak opravdové.

Znamení „Pozdravte se pozdravením pokoje“ následuje po modlitbě Páně jako předznamenání sv. přijímání, communia, spojení s Kristem, a je potvrzením toho, že jsme zahrnuti Božím pokojem. Kněz se modlí: *Odkazují vám pokoj, svůj pokoj vám dávám. Nehled' tedy na naše hříchy, ale na víru své církve a podle své vůle ji naplňuj pokojem a ved' k jednotě.* Věříme, že na nás spočinul Boží pokoj. Společné slavení Eucharistie nás však vede ještě dál: pokoj si nemáme nechat pro sebe, ale máme ho předávat dál. V tomto okamžiku těm, kteří jsou kolem nás a pak všem, ke kterým nás Pán posílá: v rodině, v sousedství, na

pracovišti. Těm, kteří jsou ve shromáždění kolem nás, tedy podáváme ruku a říkáme: Pokoj tobě, pokoj vám. Slováci si přejí ještě víc: *Pokoj a bratská láska nech je medzi nami.*

Zamysleli jsme se někdy, jak toto gesto provádíme?

Jak podáváme ruku tomu, koho si vážíme, koho máme rádi? Myslím, že je to tak, že otevřeme široce dlaň a dotkneme se dlaně přítele, jemně stiskneme a chvilku v tom setrváme, zatímco se spojují naše oči a úsměvy. Tak bychom se asi měli pozdravit pozdravením pokoje. Nemusíme pozdravit půl kostela, stačí ti, kteří jsou kolem. Je však velmi pěkné, když od oltáře přijde někdo z ministrantů k lavicím a předá pozdravení od služebníků nebo někdo z boční lodi, kdo sedí sám, přijde s pozdravem do lavic.

Zdá se mi, že nabídnout jen konečky prstů a mít při tom sklopený zrak nebo ztuhlé rysy obličeje, to je jako pozdravení pokoje málo. Když nabízím jen konečky prstů a neusměji se, to jsem pravděpodobně přeslechl, že mě Bůh právě naplnil svým pokojem.

Pokoj je vsutku Boží dar. A jak štědře nás obdarovává Bůh, tak štědře se máme obdarovávat i my.

Vzpomeňme si na sedmé blahoslavenství, které říká: *Blahoslavení nositelé pokoje.* (Mt 5,9). V pozdravení pokoje může již začít naše blahoslavení . . .

Augustin Svoboda

Slovo nemocným

„Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebe i zemi.“

Ž 121, 1-2

Když prožíváme nějakou těžkou životní zkoušku, často se ptáme, proč postihla právě naši osobu nebo naše blízké. Většinou vidíme jako příčinu Boží zásah a ptáme se, proč to na nás Bůh seslal. Někdy vidíme v takové události trest za něco, čeho jsme se v minulosti dopustili. My většinou nechápeme smysl toho, co prožíváme, v době, kdy je to pro nás bolestné, ale pochopíme smysl všeho až s odstupem času, kdy si uvědomíme, že nám utrpení pomohlo zbavit se toho, co bylo v naší duši špatné, co narušovalo náš vztah k Bohu a k lidem kolem nás.

Zapomínáme, že naše zdraví nebo naše nemoc se neřídí tím, co si za svoje jednání zasloužíme, ale že nevíme, co Bůh sleduje tím, co prožíváme. My si máme v té chvíli vzpomenout na slova žalmu, který slibuje, že nám pomoc přijde od Pána. On je vždy připravený nám dát tu pomoc, kterou potřebujeme, abychom se uměli vyrovnat se všemi těžkostmi našeho života. Naše utrpení není cíl, ale je to forma, kterou nás Bůh volá k sobě. On ví, co v té chvíli potřebujeme, abychom správně všechno prožili, a jistě nám to dá. Musíme se tedy k němu obracet s důvěrou a prosit, aby nám

pomohl a dal nám tu pomoc, kterou právě potřebujeme.

Někdy má člověk dojem, že lidem zlým se vede v životě lépe než těm, kteří jednají dobře a spravedlivě. To svádí k přesvědčení, že je pro člověka výhodnější jednat špatně a přizpůsobit se smýšlení ostatních lidí. Když však hodnotíme jejich život s odstupem delší doby, poznáme, že hodnota života spravedlivých lidí je trvalá a pevná, zatímco hodnota špatných lidí se v očích lidí rozplyne doztracena.

Nemoci, utrpení a smrt jsou neoddelitelnou součástí lidského života. My je neumíme ani dokonale pochopit, ani vysvětlit, neumíme je ze života odstranit. Nemáme se proto jimi nechat zneklidňovat, ale když se jim nemůžeme vyhnout, máme je nést jako kříž s vědomím, že ho neuneseme sami, ale spolu s Kristem, který mu dává trvalou hodnotu a nám všechny potřebné síly, abychom byli schopni ho nést správně. Když neseme svůj kříž, máme prosit o pomoc a o světlo, abychom pochopili smysl všeho, co prožíváme. Sami bychom nestačili na všechno, co se může v našem životě vyskytnout, ale s Boží pomocí máme dost sil a schopností dobře prožít i to, co je těžké a nepochopitelné.

J. Šik

Z farní charity

DĚKUJEME, DĚKUJEME, DĚKUJEME . . .

Už je dobře měsíc po Vánocích, ale nemůžeme nepoděkovat za všechno, čím jste nám opět přispěli do vánočních nadílek pro naše staré a osamocené spoluobčany. Díky za tradičně krásné a pečlivě zhotovené cukroví, za ozdobné andělíčky, za ovoce a ořechy i pečivo pro diabetiky. Celkem jsme tentokrát připravili a roznesli či rozvezli 32 nadílek.

Jako už každoročně jsme z toho, co zbylo navíc, asi polovinu poslali stařenkám do Domova pokojného stáří na Kamenné ulici číslo 29. Stařenky mají většinou problémy s kousáním a ořechy nejí, ale po Vánocích použijí vyloupané a pomleté ořechy na přípravu pečiva a tak tráví smysluplně svůj dlouhý čas v Domově.

Druhou část přebytků přijel převzít Pavel Šimon, pracovník Denního centra pro bezdomovce na Karlově ulici č. 59. Jsme přesvědčeni, že pro lidi bez domova má o Vánocích trochu cukroví a ovoce svůj význam, může vyvolat vzpomínky na dětství, na rodiče, na domov.

V neposlední řadě děkujeme za čokolády a bonboniéry. Ty jsme nechali zabalené a poslali jsme je dětem do Domova sv. Markéty na Staňkově ulici č. 47. Znovu vám za vše, co jste nám před Vánocemi přinesli i za všechny, kteří nadílku dostali a s radostí i díky přijali, děkujeme.

DÍKY, DÍKY, DÍKY ...

Děkujeme za vaše příspěvky na Tříkrálovou sbírku, která probíhala od 2. 1. do 14. 1. 2007. V uvedeném termínu jsme našli od Vás v naší charitní pokladniče v kostele celkem 22 867 Kč. Tuto finanční částku jsme 15. 1. 2007 odevzdali paní Michaela Ciprové, která je pověřena organizací Tříkrálové sbírky v Oblastní charitě Brno.

Celkové výsledky Tříkrálové sbírky v OCH Brno, v DCH Brno a v celé ČR uvedeme v příštím čísle Tomáška. Ještě jednou díky za Vaši štědrost.

FINANČNÍ DARY A JEJICH POUŽITÍ

Na počátku každého občanského roku vás jako každý rok seznamujeme s tím, jak jsme rozdělili vámi darované peníze, které nám vkládáte do naší charitní pokladničky vzadu v kostele.

Rok uběhl, a protože se právě vyrovnáváme s následky řádění vichřice v celé naší republice i s jinými nepříjemnostmi, třeba na politické scéně, připomeňme si, že koncem roku 2005 došlo k ničivému zemětřesení v Pákistánu a v jarních měsících minulého roku nás opět postihly povodně. Tolik na vysvětlenou k některým výdajům v minulém roce.

Přehled vydání:

- Pomoc lidem postiženým zemětřesením v Pákistánu a Kašmíru .. 3 000,-
- Pomoc lidem postiženým povodněmi u nás 23 700,-

Na projekty Oblastní charity Brno:

- Chráněné bydlení pro lidi s mentálním postižením na Gorkého ul. ... 8 000,-
- Denní centrum pro lidi bez domova na ul. Karlově č. 59 10 000,-
- EFFETA – denní stacionář pro děti a mladé lidi s mentálním postižením a autismem na Strnadově ul. č. 14 3 000,-

Další vydání:

- Likvidace lepry 5 000,-
- Sdružení pěstounských rodin – Dům na půli cesty 8 000,-

Částky pro jednotlivé projekty Oblastní charity byly rozděleny po konzultaci s vedením OCH podle naléhavosti.

Závěrem děkujeme všem, kdo jste nás v minulém roce finančně, modlitbou či jinak podporovali a prosíme o vaši přízeň i v tomto roce.

Děkujeme za vaši důvěru i štědrost a přejeme vám do nového roku stálou Boží pomoc, ochranu a požehnání.

Dobrovolníci farní charity

ROZHOVOR

s P. Pavlem Posádem

Dnešní rozhovor vám přinášíme s biskupem litoměřickým P. Pavlem Posádem, někdejším farářem u sv. Tomáše. V nově nastalém roce 2007 oslaví otec biskup jak 30 let svého kněžství, tak i významné výročí litoměřické kapituly.

Otče biskupe, řeknete nám něco o výročí kapituly v Litoměřicích?

Slavíme 950 let svatoštěpánské kapituly. Roku 2005 jsme slavili 350 let diecéze, ta byla založena papežem Alexandrem VII. v roce 1655, to bylo velké jubileum, poté jsme měli rok pauzu a nyní v roce 2007 slavíme o 600 let starší instituci – svatoštěpánskou kapitulu. V roce 1057 existovala diecéze pražská, kde biskupa, jak to bývá, obklopovala katedrální kapitula a v Litoměřicích byla kapitula kolegiátní. Založil ji tenkrát kníže Spytihněv II. Je zapotřebí říct, že daný letopočet je věcí historiků. Není úplně známo, v kterém roce byla listina sepsaná, zda šlo o rok 1056 či 1058 to není zřetelné. Proto historikové rozhodli, že pochází z roku 1057 a tak se to ustálilo, což donedávna nebylo jasné. Navíc historikové dnes nazývají zakládací listinu jako takzvanou zakládací listinu, protože dnes již s jistotou víme, že v době sepsání listiny kapitula už dávno existovala. Víme o ní z existence kostela sv. Jiří nacházejícího se stejně jako dnešní o 600 let mladší katedrála sv. Štěpána na pahorku sv. Štěpána, avšak na jiném místě.

Bohužel není archeologicky prozkoumán, jelikož v místě, kde stál, je dnes budova VZP. Dodnes se po něm jmenuje v těch místech svatojiřská ulice. Je také dobré si uvědomit, že svatoštěpánskou kapitulu nezaložila církev, jak by se mohlo zdát. V tehdejší době se panovníci doslova předháněli v úsilí o upevňování křesťanství – což je dobré si připomenout v době nynější, kdy váháme s křesťanstvím a nechceme je mít v evropské ústavě. Tenkrát panovníci jasně budovali svou vládu na křesťanských základech. Chápali to jako věc nějak pomáhající jejich osobní spáse, soustředili se na stavění církevních staveb, zakládání kapitul atd.

Jak se díváte na sv. Štěpána, který je v Litoměřicích tak významný?

Svatý Štěpán je pro nás důležitý z několika důvodů. Církev klade jeho svátek na význačné místo, když ho slaví druhý den po Vánocích. Narození Ježíše Krista je obrovská slavnost – slovo se stalo tělem, Bůh se stal člověkem, úžasná událost, kdy Bůh sestupuje na zem, abychom my, lidé, mohli vystoupit do nebe. A hned druhý den následuje slavení svátku sv. Štěpána – mučedníka. Slovo mučedník – martyr – mělo v prvních křesťanských dobách význam mučedník i svědek – tyto významy splývaly, svědectví bylo často dotvrzeno prolitím krve a každý svědek byl taky připraven položit život, prolít krev. Svátý Štěpán je první mučedník mladičké Kristovy církve, má primát, který mu nikdo nemůže vzít. Jde o událost, která jasně kopíruje Kristovu smrt na kříži,

sv. Štěpán je obrazem Krista v kratičkém rozpětí od Kristovy smrti na kříži, umírá stejně láskyplným způsobem. První církve to chápala tak, že všichni křesťané jsou povoláni k tomuto napodobování Krista. V tom vidím velikost sv. Štěpána. Já úplně přesně nevím, jak se sv. Štěpán dostal do Litoměřic, to jsem ještě neprozkoumal, ale je patronem katedrály, diecéze, nového (šest let postaveného, krásně fungujícího) hospice, kapituly a též nesmím zapomenout na svého velkého předchůdce kardinála Štěpána Trochtu – jaká „náhoda“, že na biskupský stolec usedá mimořádná postava, kandidát svatořečení a mučedník. Takže se sv. Štěpánem se u nás setkáváme velmi často.

Při svých cestách do Brna řídíte sám?

Ano, já většinou řídím sám, protože řídím rád a je to pro mě oddych, relaxace. Potom samozřejmě chci také lidem, kteří jsou kolem mě, dát jakýsi oddych. Často jezdíváme na různá setkání s mým sekretářem, otcem Martinem Davídkem (vynikajícím sekretářem), a když někde přijedeme a podává se třeba aperitiv a ptají se, kdo řídí, otec Martin vždycky říká: „Diecézi i auto si pan biskup řídí sám.“

Zastavujete se cestou na Moravu u Kunštátu u hrobu zavražděného P. Ladislava Kubíčka? (3. ledna 2007 by měl 81 let)

V Kunštátě jsem několikrát byl, ne mnohokrát a je to dáno tím plynutím času. Jsem v Litoměřicích tři roky a samozřejmě moje cesty na Moravu jsou stále méně

časté. Jestliže však nemohu být často u jeho hrobu, neznamená, že na něj nevzpomínáme, naopak na něj v diecézi vzpomínáme často a máme pro to dostatek důvodů. Působil v Třebenicích blízko Litoměřic, kde byl také zavražděn a kde jsem několikrát při různých výročích z jeho života sloužil mši svatou. Jsou pro nás místem navždy spojeným s P. Ladislavem Kubíčkem, byla zde odhalena také jeho bysta na budově fary, je tam mnoha způsoby připomínán. Připomíná se mi i v katedrále, byl kanovníkem svatoštěpánské kapituly a zůstává stále velmi živý mezi námi.

Zasteskne se vám někdy po tomáškovské farnosti?

Možná by bylo pro vás potěšující, kdybych plakal nad léty u sv. Tomáše, ale to by nebyla pravda. Velmi často vzpomínám na celý svůj život, v roce 2007 slavím 30 let kněžství, z těch 30ti let jsem 16 let působil v terénu jako farář, jedenáct roků jako spirituál a tři roky jsem biskupem. Na každé toto údobí velice rád vzpomínám, byl jsem na sedmi místech. Mám to nacvičené jako litanie a při každém políbení oltáře si těch sedm farností vybavím – Pozořice, Židenice, Lomnice, Ratíškovice, Drnholec, Třest', sv. Tomáš – a snažím se za tím vidět konkrétní lidi. Moje vzpomínání není tesknění po starých egyptských hrncích, ale jsem Bohu stále vděčný za všechny doteky lásky, které jsem dostal skrze jednotlivá místa. Pro mě jsou ta místa velmi drahá, Bohu za ně děkuji a to je můj vztah k nim. Vidím to jako mapu svého života, která se mi stále více

zahušťuje, zaplňuje se krásným způsobem a to, co bylo, to jsou kořeny toho, co je teď a co bude.

Každé místo z těch sedmi – což je biblická plnost, být na sedmi místech šestnácti roků (přičemž z těch 16ti let jsem byl na jednom místě sedm, na ostatní zbylo třeba jen pět, šest měsíců) – mi přineslo nejen velké spousty přátel, ale mohu přímo říct bratří a sester! Na mém prvním místě jsem byl před třiceti lety a právě odtud – z Pozořic – za mnou letos přijeli do Litoměřic, jsou mi blízcí, jde o zvláštní pouto víry a lásky.

Víte, kdy a jak jste poprvé pocítil své povolání ke kněžství?

Na tuto otázku jsem za 30 let kněžství mnohokrát odpovídal a dokonce jsem na to byl tázán ještě před vstupem do semináře – je to pochopitelně tématem přijímacích pohovorů, na to se ptá kde kdo a já na tuto otázku stále hledám odpověď a ta je stále kvalifikovanější. Zpočátku jsem říkal, že se mi kněžství líbilo, že mě přitahovalo, v poslední době mnohem více vnímám, že to ani tak nebyla moje věc, jako Boží věc, že Bůh mě skutečně přitáhl, že mi nějak připravil tuto cestu. Často se říká výrok jednoho církevního otce, je to myslím Řehoř Veliký, který pravil: „Za hlasem Tvým šel jsem, Pane, dej sílu duši mé.“ Nepochybuji o tom, že jsem byl volán a že mě Bůh stále volá, stále mě přitahuje. Často teď říkám (pro odlehčení), že jsem vždycky chtěl být knězem, ale nikdy jsem nechtěl být biskupem, to je nadplán.

Abych konkrétně odpověděl – když jsem končil základní školu, byl u nás jeden starší výborný kaplan a ten mi říkal: „Nějak se mi zdá, že bys chtěl být knězem.“ A já jsem odpovídal: „Samozřejmě.“ On na to: „Tak bys měl jít na gymnázium a studovat latinu.“ „Dobře, půjdu na gymnázium a budu studovat latinu,“ Souhlasil jsem. Bylo to na konci deváté třídy. Pak jsem během středoškolských let nikdy nepochyboval o své cestě ke kněžství, přes všechny problémy a zdánlivou neprůstřelnost jsem šel do semináře, protože se Božím zásahem pak všechny ty věci vyřešily a já v necelých 24 letech končil fakultu. Ještě mi nebylo čtyřicet a byl jsem vysvěcen na kněze, tudíž velmi brzy, na dnešní dobu je to úplně neslýchané. A v kněžství jsem neustále šťastnější a šťastnější.

Jak nahlížíte na česko-německou otázku u vás?

Když jsem jako biskup do Litoměřic přicházel, myslel jsem si, že jdu do německého prostředí, ale ta situace je teď už úplně jiná. Rozhodující je, že po válce museli Němci odejít, tam nastalo zranění, Němci třeba ještě přicházejí, ale nesmíme zapomenout, že teď je to víc jak šedesát let. Tudíž jde již o několik generací lidí, kteří to tam znovu osídlili. Nyní máme k Německu blízko proto, že jsou to naši nejbližší sousedé. Do Drážďan je to od nás asi blíž než do Prahy, je to naše nejbližší biskupství, máme vzájemné vazby. Jsou u nás místa, kde se němčina ještě hodně uplatní, ale není jich mnoho.

Jací lidé vás v životě nejvíce ovlivnili?

Považuji za základní dar to, že jsem v životě potkal spoustu vynikajících lidí. Nebudu se asi pokoušet vyjmenovat konkrétní lidi, ale mám je před očima, ať jsou to třeba kněží mého dětství a mládí, pocházím z jihozápadního koutu Českomoravské vrchoviny a tam je to duchovně bohatá zem. To je první kategorie lidí, kteří mě velmi ovlivnili. Potom si vybavuji několik vynikajících profesorů na gymnáziu, mohl bych jmenovat například latinářku paní profesorku Králíkovou. Neméně vynikající profesori byli na teologické fakultě, já jsem studoval v době normalizace v letech 72 až 77, byli jsme svěceni v roce Charty a ještě jsme tam tehdy měli profesory po doznívajícím osmašedesátém roce, oni je vyhazovali postupně. Zrovna letos jsme se rozloučili s jedním z nich, panem profesorem Novákem, který nás učil pedagogiku a katechetiku, a když je mi nejhůř, téměř nazpaměť znám jeho přednášky a to mě nese. Takových lidí je mnoho. Jsou též kněží, s kterými jsem spolupůsobil za těch 30 let kněžské činnosti, ať už jde o faráře, kaplany, ty co byli přede mnou, za mnou, je to obrovská síť z těchto lidí. Z etapy šestnáctiletého působení v terénu mě nejvíce ovlivnil (a jsem mu za to velice vděčný) pan probošt dr. Nováček z Mikulova, který byl generálním vikářem pana biskupa Skoupého. Byl tělem i duší spirituál, studoval v Římě, světil ho Pius XII. V jeho škole jsem byl v Drnholci sedm let a dnes to nazývám mojí laboratoří pro práci v severních Čechách.

Byl jsem jím velmi konkrétně a cílevědomě formován, dělal to s naprosto jasným záměrem mě formovat, já jsem

se někdy bránil, jak to tak člověk dělá, je-li vychováván, ale dnes jsem mu – s odstupem času – za to vděčný. Nechtěl bych též zapomenout vlivy mnoha lidí, se kterými jsem se setkal nepřímo, anebo jsem je později potkal. Nesmírný vliv na mou generaci měl papež Jan Pavel II. Byl jsem svěcen roku 1977 a on se roku 1978 stal papežem, takže jsme generace Jana Pavla II. Jeho vliv je obrovský, miluji jeho encykliky, mám je všechny přečtené. Mohl bych jmenovat i další lidi – matka Tereza, Roger Schitz. Pokoušel jsem se je i v době totality osobně navštívit, číst jejich myšlenky, rozjímat je. Je to veliká síť vlivů lidí velmi blízkých i vzdálených, kteří utvářeli můj duchovní profil.

Chcete něco vzkázat čtenářům Tomáška?

Chci vzkázat farníkům u sv. Tomáše, aby si uchovali ducha, který v této farnosti vládne už celá desetiletí. Jsem rád, že jsem, byť krátce, mohl být v čele této farnosti, je to pro mě veliká radost, tři roky, které nikdo nesmaže. Toto společenství mělo určitě celé dvacáté století a možná už od vzniku farnosti v roce 1784 jakési nezastupitelné místo v mozaice brněnských farností. Přál bych si, aby to své charisma nejen tato farnost neztratila, ale aby ho naopak vědomě rozvíjela, aby byla velikým přínosem pro město Brno a pro celou diecézi.

*za redakci se dotazovala
Jarka Cýrusová*

PŘEDSEVZETÍ

Jance vhrkly slzy do očí. Pod diktátem sedí velká červená trojka. „Hurá, mám trojku, to jest napsal jsem to 'dobře',“ slyší volat Marka, který mává sešitem a předvádí indiánské tance zřejmě po požití ohnivé vody. Ale Janku pálí oči dál. Proč jen jsem taková ubrečená? Vždyť taťka jistě řekne, že trojka znamená dobře a že je rád, že se jeho dcera dobře učí, a maminka se usměje: „To si spravíš.“ A já přesto brečím, dneska už potřetí. Co pomůže velké novoroční předsevzetí zapsané do deníčku: NEFŇUKAT! Každé ráno si ho Janka opakuje, ale nic to nepomáhá. Tak dost! Brečet se nebude, utírá Janka oči a zakusuje se do svačiny.

O dvě hodiny později vychází Janka ze školy obtížená aktovkou, taškou do výtvarky a novým velkým atlasem, co už se do aktovky nevešel. V tramvaji si sedne, když vidí několik volných míst. „Jo, jo, mladí si sedí a staří aby stáli,“ ozve se nad ní nepříjemný hlas. Janka rychle vyskočí, popadne aktovku a atlas. ale tašku s výtvarkou chytne nešikovně jen za jedno ucho a už se z ní kutálejí tempery, tuše, pastely a všechno je zasypáno barevnými korálky. Janka vzlykne. Chce se jí utéct, ale nezbývá jí nic jiného než sbírat a sbírat. Přitom už vzlyká nahlas, je jí jedno, co si lidé kolem myslí. Všechno je posbíráno, jen pár korálků se odkutálelo do neznáma.

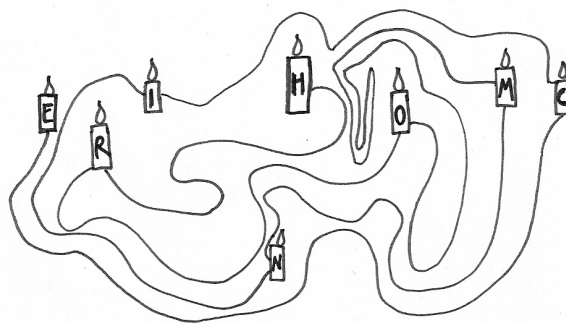
A už je tu její zastávka. Janka spěchá domů a přes clonu slz skoro nevidí. Konečně je doma. Dlouze zvoní a padá otevírající mamince do náručí. Všechno mezi vzlyky vypovídá a končí zoufalým: „Já se toho breku snad nikdy nezbavím!“ Maminka ji hladí po hlavě: „Víš, Pán Bůh hodnotí nejen to, co se nám podaří, ale i to, o co se snažíme, možná o to víc, že se snažíme i když se nám nedaří. Teď jsem se do toho nějak zamotala,“ směje se maminka, ale Janka rozumí. Poslední vzlyk, pořádně vysmrkat. „Tak jo, budu se dál snažit,“ myslí si a usměje se na maminku: „Nechceš pomoci s nádobím?“

Marie Sojka Veselá

Pro bystré hlavy

Milé bystré hlavy,

už se vám blíží pololetní a jarní prázdniny, na které se určitě těšíte, ale mezi nimi ještě prožijeme slavnost „Uvedení Páně do chrámu“. Z tajenky zjistíte její lidový název.

Marta Ještěrka Svobodová